

Hij wilde een tijdje stilte in plaats van radio, dus je zou kunnen zeggen dat het zijn schuld was wat er gebeurde. Zij wilde een tijdje frisse lucht in plaats van airco, dus je zou kunnen zeggen dat het haar schuld was. Maar omdat ze zonder én frisse lucht én stilte het kind niet zouden hebben gehoord, moest je eigenlijk zeggen dat het de combinatie was. En daarmee was het een Cal-Becky op zijn best, want ze deden al hun hele leven alles samen. Cal en Becky DeMuth, negentien maanden na elkaar geboren. Hun ouders noemden hen de Ierse tweeling.

‘Becky neemt op en Cal roept hallo,’ was een geliefde uitspraak van Mr. DeMuth.

‘Cal denkt: “feestje” en Becky heeft de gastenlijst klaar,’ was een geliefde uitspraak van Mrs. DeMuth.

Nooit één onvertogen woord tussen die twee, ook niet toen Becky, destijds eerstejaars en wonend op de campus, op zekere dag in Cals flat – buiten de campus – verscheen en aankondigde dat ze zwanger was. Cal nam het goed op. En hun ouders? Die waren heel wat minder optimistisch.

Die flat lag in Durham, omdat Cal voor de *University of New Hampshire* had gekozen. Toen Becky (op dat moment onzwanger, zij het niet noodzakelijk maagd) twee jaar later ook voor UNH koos, was bijna niemand daar verbaasd over.

‘Nou hoeft hij tenminste niet meer elk godganse weekend naar huis om in haar buurt te kunnen rondhangen,’ zei Mrs. DeMuth.

‘Nou krijgen we hier misschien eens wat rust,’ zei Mr. DeMuth. ‘Na pak-hem-beet twintig jaar wordt die saamhorigheid een tikkeltje vermoeiend.’

Natuurlijk deden ze niet álles samen, want Cal was toch echt niet verantwoordelijk voor de wurm in de buik van zijn zus, zeker weten. En het was enkel en alleen Becky’s idee geweest om oom Jim en tante Anne te vragen of ze een tijdje bij hen kon wonen, tot de baby er was. De DeMuths-senior, totaal van slag door die hele toestand, leek deze keus net zo redelijk als wat voor keus dan ook. En toen Cal het plan opperde om het voorjaarssemester óók vrij te nemen, zodat ze samen die tocht dwars door het land konden ondernemen, maakten hun ouwelui daar niet al te veel ophef over. Ze vonden het zelfs goed dat Cal bij Becky in San Diego zou blijven, tot de baby was geboren. Misschien kon Calvin een baantje vinden en bij-springen in de kosten.

‘Zwanger op je negentiende,’ zei Mrs. DeMuth.

‘Jij was zwanger op je negentiende,’ zei Mr. DeMuth.

‘Ja, maar ík was getrouwd,’ betoogde Mrs. DeMuth.

‘En met een verdomd geschikte vent ook,’ moest Mr. DeMuth nodig aanvoeren.

Mrs. DeMuth zuchtte. ‘Je zult zien dat Becky straks de eerste voornaam kiest en Cal de tweede.’

‘Of vieze versa,’ zei Mr. DeMuth, eveneens met een zucht. Soms is ook een getrouwd stel net een Ierse tweeling.

Becky’s moeder nam haar een keer mee uit lunchen, niet lang voordat hun kroost richting Westkust zou vertrekken. ‘Weet je zeker dat je de baby ter adoptie wilt af-

staan?’ vroeg ze. ‘Ik weet dat ik het recht niet heb om het te vragen, ik ben je moeder maar, maar je vader is benieuwd.’

‘Ik heb nog niet definitief besloten,’ zei Becky. ‘Daar zal Cal me wel bij helpen.’

‘En de vader dan, lieverd?’

Becky keek verbaasd. ‘O, die heeft er niks over te zeggen. Dat is een sukkel, heb ik gemerkt.’

Mrs. DeMuth zuchtte.